

РЕШЕНИЕ

№ 3461

гр. София, 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 10.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1008** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от М. Ж. О., К. П. О., Ж. Д. О. и И. Ж. О., всички от [населено място] чрез адв. Б. от САК срещу Решение № 437 от 09.07.2015г. на СОС и Решение №329/31.05.2018г. на СОС за приемане на ПУП в обхвата на УПИХХ -257 за „ОО“, кв. 14, УПИ ХХV -257 – за „ОО“ и в кв. 16 и улица между тях, представляващи УПИ ХХ-257 – „за бензиностанция, КОО и автомивка“ в кв.1а по предходния регулационен план, одобрен със Заповед № РД-09-50-448/03.10.2003г.

По подробно изложени съображения, молят решенията на СОС да бъдат прогласени за нищожни, като издадени при пълна липса на правно основание, както и поради несъответствие между текстовата и графична част на приетите решения.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. Б., която поддържа жалбата. Претендира разноските по делото и представя подробни писмени бележки.

Ответникът – Столичен общински съвет се представлява от юрк Д. с редовно пълномощно. Оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за договорения хонорар. Депозира подробни писмени бележки.

Съдът, на база данните по делото, вкл. приетата като компетентно и безпристрастно изготвена съдебно-техническа експертиза, като съобрази закона и становищата на страните, намира следното:

Жалбите са изрично подадени с искане за нищожност на оспорените актове в оспорения им обхват, поради което е процесуално допустима в този обхват, за което

има и нарочно определение № 1224/18.02.2021г., постановено по делото.

За да се произнесе по съществото им, съдът прецени следното: Жалбоподателите са собственици, към 2000година / в съответни идеални части/ на недвижим имот – пл. 257, с площ от 1000 кв.м. , нанесен в к.л. № 376 по неodobрения кадастрален план на [населено място], м. Барите- Втора част“, при съседни – улица, имот пл. № 183, имот пл. №230, празно място, имот. Пл. № 242 и имот, пл. № 243.

Със Заповед № РД-09-50-448/02.10.2003г. на Главния архитект на С. е одобрен план за регулация и застрояване за имот, пл. №257, като се създава УПИ №XX-257 „ За бензиностанция, КОО и автомивка, кв.1а, м. „Ю. гора- О. купел“ по имотните граници на пл. № 275, като имотът има лице към [улица], изграден реално.

Издадени са поредица Разрешения от Главния архитект на район О. купел СО за застрояване в имота – стопанска сграда през 2002г. въведена в експлоатация през 2007г.; преустройство на административна сграда и офис през 2010г., въведена в експлоатация през 2015г.; допълнителна сграда – автомивка, офис и търговско помещение през 2010г., въведена в експлоатация през 2011г. По действащата КККР , одобрена със Заповед № РД-1888/11.12.2007г. на ИД на АГКК имотът съставлява ПИ с идент. 68134.4300.257 и съвпада напълно с УПИ 20-257, кв. 16.

С процесните решения на СОС е прието следното:

С Решение № 437/2015г. е одобрен проект за подробен устройствен план – план за регулация и застрояване на м. „Ю. гара 1-ва и 2-ра част“, район О. купел, изработен по реда на чл. 16 от ЗУТ. Със същия, през имота на жалбоподателите се прокарва улица, а останалите части от имота са обособени в два УПИ XX-257 и XXV-257, кв. 16, и двата с предназначение „за обществено обслужване“.

Съгласно приетото Решение, от обхвата на разработката по чл. 16 от ЗУТ са изключени посочени имоти /л.10 от решението/, между които и имотите на жалбоподателите, предмет на делото. За имотите, предмет на разработката е посочено, че планът за регулация не е приложен, поради което са налице основанията за процедиране по чл. 16 от ЗУТ. В мотивите на решението е посочено, че ПУП е изработен в обхват на три квартала, а в частта – извън обхвата по чл. 16 от ЗУТ, се предвижда отчуждаване на имоти за изграждане на обекти – публична общинска собственост, поради което и на основание чл. 129, ал.1 и чл. 21, ал.1 във връзка с ал.7 от ЗОС, органът, компетентен да одобри плана, е СОС.

Със следващо Решение № 329/31.05.2018г., също предмет на производството, органът е установил следното: В графичната част на плана, одобрен с Решение № 437/2015г. , в таблица „Легенда“ са обозначени значения на различни графични изображения в плана: „Обхват на разработката“, „Обхват по чл. 16 от ЗУТ“, „Граници на устройствените зони“, „Обхват по чл. 17“, „УПИ с влезли в сила административни актове“.

В наименованието на обекта е записано „Проект чрез прилагане на чл. 16 от ЗУТ“. Обхватът на разработката, обозначен с дебела, черна прекъсната линия обхваща УПИ, посочени такива по чл. 16 и по чл.17 от ЗУТ. Относно частта от ПУП – ПР и ПЗ, както следва: [улица], южната граница на кв.1, [улица] УПИ1 „за озеленяване и инфраструктура“, УПИ 2- „за озеленяване и инженерна инфраструктура“ от кв. 7а, [улица], УПИ XX – „за озеленяване и инженерна инфраструктура“ от кв.15, източната и южната граница от кв.15, южната граница на кв. 16, 14, 10, източната граница на квартали 5,4 „2“, в който обхват попадат освен УПИ по чл. 16 и тези, сигнирани с щриховка като такива по чл.17 от ЗУТ. В т.4 от Решението, където е посочено кои

имоти са изключени от обхвата на разработката по чл.16 от ЗУТ, не е посочено, че същите се одобряват по реда на чл.17 от ЗУТ. Те не са включени в таблицата с редуцирани имоти, за които са отредели УПИ съобразено с местоположението, но не е с точните кадастрални граници, за тях не е предвидено обезщетение по чл. 210 от ЗУТ.

Органът възприел, че е ясна волята от решението тези имоти да бъдат предмет на разработката на основание чл. 17 от ЗУТ, като за тези имоти ще се проведе отчуждаване по реда на ЗОС. Прието е, че е налице пропуск да бъде посочена правната норма на чл.17 от ЗУТ, което е сигнирано обаче в графичната част на решението. Горното приел за ЯФГ, с оглед издал второто оспорено Решение, с което допуска поправка на ЯФГ, както следва относно процесната част от решението – добавя в правните основание чл.17 от ЗУТ в текстовата и графична част от решението.

От назначената по делото, изслушана и приета СТЕ се установява:

Съгласно ОУП на СО , приет от МС с Решение № 960/2009г. , ПИ с идент. 68134.4300.257 попада в зона СМФ1 – смесена многофункционална зона със занижени параметри с посочени показатели. Отреждането на имота е за обществено обслужващи дейности и озеленяване - Оз. Съгласно ОУП ПИ с идент. 68134.4300.257 е просечен от улица, като новообразуваните имоти остават в зона СМФ1, а улицата е в устройствена зона Тти- територия за транспортна инфраструктура. ПИ попада в две устройствени зони.

Със Заповед № РД-09-50-448 от 03.10.2003г. на Главния архитект на С. е одобрен ПЗ и изменение на плана за регулация на м. „Ю. гора- О. купел“. ПИ ХХ-257, кв.1а е с отреждане „за бензиностанция, КОО и автомивка“, с предвидено застрояване на 3 броя сгради в имота. Действащ към този момент е ОГП от 2002г. , като имотът попада в зона за Обслужващи дейности и озеленяване.

Проектираната [улица]/1/- о.т.19а, която е предвидено да минава през процесния имот е предвидена като продължение на [улица]с цел осигуряване на връзка с имотите, северно от главна [улица]. Същата е включена в първостепенната мрежа, съгласно чл.11 от Наредба № РД-02-20-2/2017г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии на МРРБ. Същата е представена и в специализираната схема към ОУП, съгласно чл.7 от Наредбата.

С Решение № 437/2015г. на СОС УПИ ХХ-257, кв.1а по действащия досега план от 2003г. се изменя, като се разделя на два имота от новопредвидена [улица]. Вещото лице е посочило, че разпоредбата на чл. 16 от ЗУТ касае имоти, които не са били урегулирани до момента или планът за същите не е приложен, какъвто не е процесният случай, доколкото имотът е урегулиран със Заповед от 2003г., както и законно застроен. В Решение № 437/2015г. не е отбелязано, че процесният имот попада в хипотезата на чл.17 от ЗУТ, което именно е сторено с решението за поправка на ЯФГ от 2018г.

Спазени са изискванията на чл.14, ал.3, т.1 и ал.4 и чл.15, ал.1 и ал.2 от ЗУТ с новопроектираната улица. По отношение на новата улична регулация е прието за основание изменение по реда на чл. 134, ал.1, т.1 от ЗУТ във връзка с ал.2 – при настъпване на съществени изменения в общественоеикономическите или устройствени условия, при които е бил съставен предходният план. Необходимостта от новопроектираната улична регулация е за продължение на съществуващата [улица]с цел осигуряване на връзка с имотите, северно от главната [улица].

Улицата от о.т.19-о.т.137 която минава през процесния УПИ е предвидена с ОУП от 2009г.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема, че жалбите се явяват частично основателни. За основателни следва да бъдат приети същите в частта досежно Решение №329/31.05.2018г. в частта му по точка 1.2 от диспозитивната част по съображения, които съдът ще изложи по-долу.

На първо място, следва да бъде отбелязано, че предмет на настоящото производство е нищожността на оспорените актове на СОС, а не тяхната законосъобразност.

Нищожността на административните актове следва от липсата на което и да е от петте условия за тяхната законосъобразност по смисъла на чл. 146 от АПК, но до такава степен, че да влече невъзможността им да породят правни последици.

Решенията са издадени от компетентен орган, в предвидената от закона форма, съдържайки подробни мотиви и при липса на съществени нарушения на производството, за което няма спор между страните, като такива доводи не се и навеждат.

Твърдението, обосноваващо тезата от жалбите за нищожност на актовете е свързано с приложението на материалния закон и в частност – до изначалната липса на правно основание за издаването им в процесната част.

Нововъведено в процеса на производството твърдение, обосноваващо същият резултат, е наличието на несъответствие в текстовата и графична част на одобрения план.

На първо място, съдът приема, че правното основание за изменение на имота на жалбоподателите е чл.134, ал.1, т.1 във връзка с ал.2 и чл. 103, ал.4 и чл. 104, ал.1 от ЗУТ.

Не се спори, че въпросното изменение, предмет на оспорване, е свързано с прокарването на улица през имота на жалбоподателите, което разделя същия на два новообразувани с оспореното изменение имоти. Не е спорно обаче още, че новопроектираната улица в тази си част / от о.т.19а-о.т.137-о.т.136/, преминаваща през имот с ПИ 68134.4300.257, е предвидена с Общия устройствен план на С., одобрен от МС през 2009г. Същата е предвидена за свързване на неурегулираната територия, находяща се северно от имота на жалбоподателите и за продължение на съществуващата [улица]с цел осигуряване на връзка с имотите, северно от главната [улица]. Основният мотив за изработване на плана, част от който е предмет на делото, е за изпълнение и прилагане на предвижданията на ОУП в посочените територии. Подробните устройствени планове се изработват въз основата на Общите устройствени планове. С последния е предвидено разширяване на урбанизацията в района чрез урегулиране на неурегулирани дотогава имоти, каквато е и целта на одобрения план. Не се спори, че северно от имота на жалбоподателите е налице неурегулирана територия, която именно основно е предмет на разработката. Последното изисква заемане на част от имотите за обекти на инфраструктурата – улична мрежа и терени за социална и техническа инфраструктура – публична собственост. Улицата е в устройствена зона Гти. Улиците са основната комуникационно-транспортна система на урбанизираните територии. Процесната такава е предвидена с ОУП за осигуряване на транспортен достъп и продължение на [улица]в посока [улица]. Последното, по мнение на съда, представлява съществено изменение на общественно-икономическите условия и отговаря на предвидените в

хипотезата на чл. 134, ал.1, т.1 предпоставки. Разширяването на регулацията на урбанизираната територия задължава проектирането на улична мрежа за връзка с новообразуваните урегулирани поземлени имоти.

Не се споделя тезата, че нормата е бланкетна и не може да бъде самостоятелно основание за изменение на плана. Напротив, същата е самостоятелно основание за изменение на ПУП, при доказване на фактическите предпоставки за приложението ѝ. По изложените по-горе съображения, съдът приема същите за доказани. В жалбата не се сочат аргументи в обратна насока, а именно – че улицата, предпоставка за изменение на имота им с оспорения проект, не е предвидена с ОУП; или че същата е нецелесъобразно проектирана; нито да е налице икономически по-изгодно предложение. Единствено се сочи, че имотът е урегулиран, поради което не е приложима хипотезата на чл. 16 от ЗУТ. По този въпрос няма спор, като същото се споделя и от органа. Нещо повече, в нарочни мотиви, възпроизведени в диспозитива на решението, този извод е подчертан. Последното следва именно от наличието на предходна регулация в имота, както и реализирано законно застрояване. Последното обаче не се отразява на възможността органът да процедира цялостната процедура по реда на чл. 16 от ЗУТ, тъй като процедурата цели именно урегулирането на неурегулирани територии в голям обхват за местността „Ю. гора – 1ва и 2-ра част“, район „О. купел“. Основната цел на производството е урегулиране на поземлените имоти с предвиждане на конкретно застрояване в тях, осигуряване на условия за реализация на предвидените публични обекти и необходимите елементи на инфраструктурата в местността. Предварително урегулираните имоти, обхванати от разработката, са изрично изброени и посочени, между които е имотът на жалбоподателите, като е налице изричен диспозитив, че същият не попада в приложението на чл.16 от ЗУТ. Поради изложеното, съдът приема, че е фактически невярно, че органът е приложил като правно основание за изменението на ПУП в частта относно имота на жалбоподателите чл.16 от ЗУТ, което да води до липса на правно основание. Напротив, съдът приема, че правното основание за изменение на ПУП в частта относно имота на жалбоподателите, е чл. 134, ал.1, т.1 от ЗУТ, предпоставките за което съдът приема за доказани.

Не се споделя и твърдението за несъответствие между графичната и текстовата част на акта, което да доведе до липса на ясна воля и ненастъпване на предвидени последици от акта. П. съдебен акт, за сведение на съда, не е постановен по аналогичен казус. В посоченото производство е било налице несъответствие между графичната и текстовата част на оспорения акт, като процесното за това производство изменение, не е било изобщо нанесено в графичната част на акта. В настоящия случай това не е така, видно както от данните по делото, така и от приетата по делото СТЕ. Предвидените с акта изменения досежно имота на жалбоподателите, са надлежно отразени в графичната част, като са нанесени новопредвидените УПИ ХХ-257 и УПИХХV-257, кв.16, както и новопроектираната улица, която разделя бившия имот на двата новопредвидени.

Относно твърдението, че ПУП в частта за улицата е процедиран по чл.16 от ЗУТ, който изрично не засяга процесният имот, но такова изменение е нанесено, съдът отново не приема, че води до несъответствие между текстова и графична част. Вече бяха изложени съображения, че в оспорената си част изменението на плана е на основание чл. 134, ал.1, т.1 от ЗУТ, което е ясно изписано в текстовата част и съответно нанесено в графичната част.

Основателна се явява жалбата обаче в частта относно т.1.2. от Решение № 329/31.05.2018г. на СОС. С останалите точки от решението е прието, че при постановяване на поправения акт е допусната очевидна фактическа грешка, поради пропуск да бъде посочено като правно основание за процедираното изменение и нормата на чл.17 от ЗУТ. Поради това с т.1 от Решението, в текстовата част на същото, при посочване на правните мотиви, е допълнена и разпоредбата на чл.17 от ЗУТ.

В т.1.1. е направено същото допълнение за разширяване на правното основание за процедурата.

В т.1.2 обаче същото допълнение е предвидено и за абзац 4, касаещ и имота на настоящите жалбоподатели. Съгласно начина на изписване следва, че имотите, визирани в абзац 4, „сигнирани чрез щриховка в графичната част, се одобряват на основание чл.17 от ЗУТ.“

Последното, досежно имота на жалбоподателите, не съответства на фактическото положение и не води до извод за приложимост на визираната норма на чл.17 от ЗУТ. Съгласно същата, извън случаите по чл. 16, с подробен устройствен план за населено място или за част от него се уреждат неурегулирани дотогава поземлени имоти, като вътрешните им регулационни линии съвпадат с имотните граници.

Действително, принципът на нормата е за отличаването ѝ спрямо чл.16 от ЗУТ, поради прилагането на основното правило за уреждане на имотите по имотните им граници и при изключенията на ал.2 от същата норма за образуване на съсобствени имоти. Нормата обаче касае отново неурегулирани преди процесния план имот. Същата е неприложима към урегулирани имоти. Твърдението на процесуалния представител на ответника, застъпено в писмените бележки, че се касае за условно разграничение, с оглед настъпването на отчуждителен ефект или не, по силата на плана, се споделя по принцип. Последното обаче не санира изричното включване на процесния имот в хипотезата на чл.17 от ЗУТ, тъй като същата е абсолютно неприложима за него.

По тези съображения, съдът приема, че тази част – т.1.2 от Решение № 329/31.05.2018г. на СОС в частта досежно имота на жалбоподателите – предмет на делото, се явява нищожна, поради пълна липса на предпоставките за приложение на чл.17 от ЗУТ досежно процесния имот.

Жалбоподателите са претендирали разноси в размер на 60 лева държавни такси, 200 лева депозит за СТЕ и 1500 лева, заплатен адвокатски хонорар. Ответникът е претендирал 200 лева депозит за СТЕ и 200 лева юрисконсултско възнаграждение.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателите следва да бъдат присъдени разноси в размер на 680 лева в полза на жалбоподателите, по съразмерност.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. първо и последно от АПК и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло искането за прогласяване на нищожността на Решение № 437 от 09.07.2015г. на СОС за приемане на ПУП в обхвата на УПИ ХХV-257 за „ОО“, кв. 14, УПИ ХХ -257 – за „ОО“ и в кв. 16 и улица между тях, представляващи УПИ ХХ-257.

ОТХВЪРЛЯ искането за прогласяване на нищожността на Решение №329/31.05.2018г. на СОС, т.1, т.1.1 и т. 2 за приемане на ПУП в обхвата на УПИ ХХV-257 за „ОО“, кв. 14, УПИ ХХ -257 – за „ОО“ и в кв. 16 и улица между тях.

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Решение №329/31.05.2018г. на СОС, т.1.2 за приемане на ПУП в обхвата на УПИ ХХV-257 за „ОО“, кв. 14, УПИ ХХ -257 – за „ОО“ и в кв. 16 и улица между тях.

ОСЪЖДА Столична община да заплати в полза на жалбоподателите сумата от 680 / шестстотин и осемдесет/ лева, по съразмерност.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се съобщят на страните.

СЪДИЯ: